

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

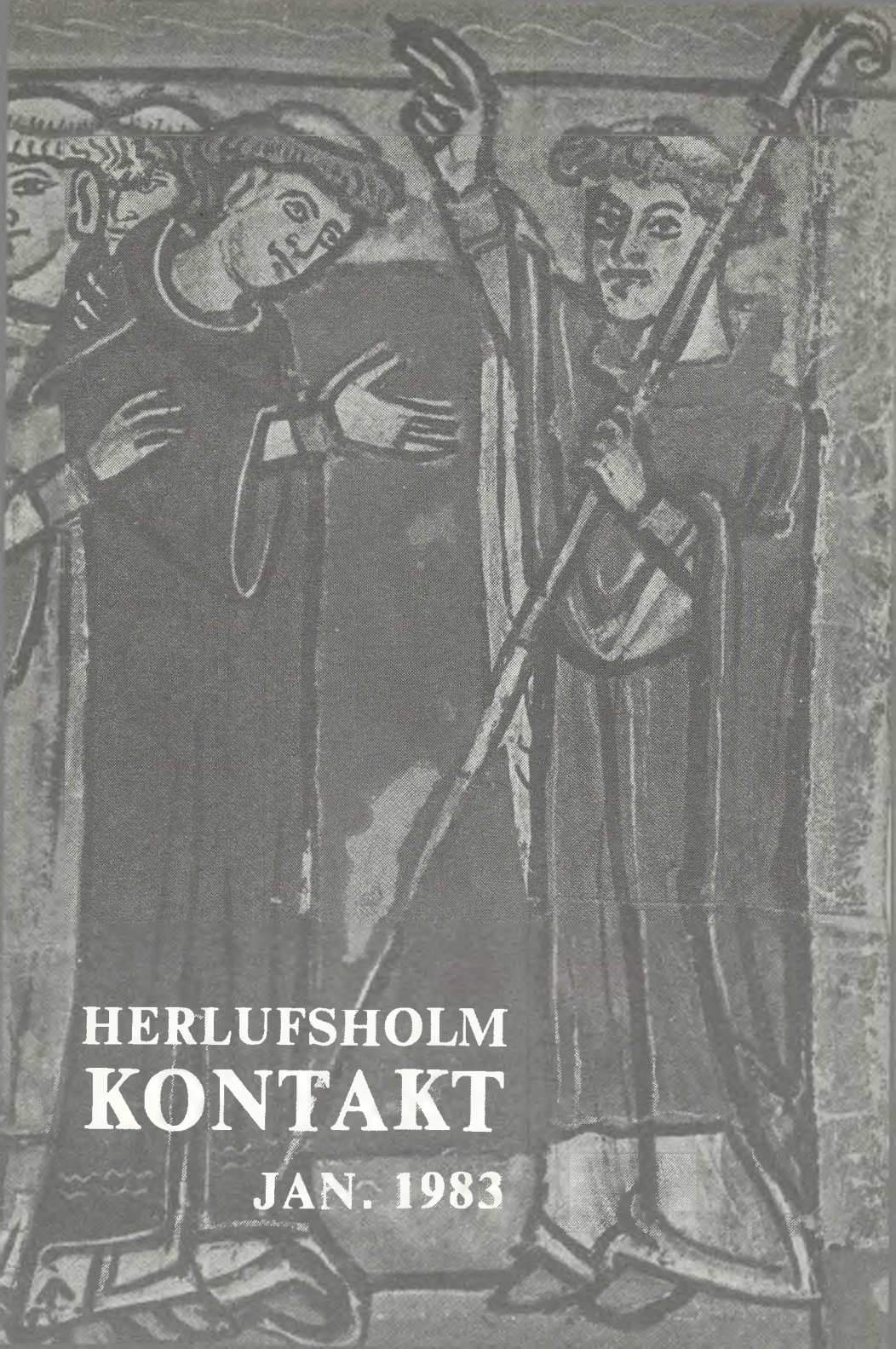
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

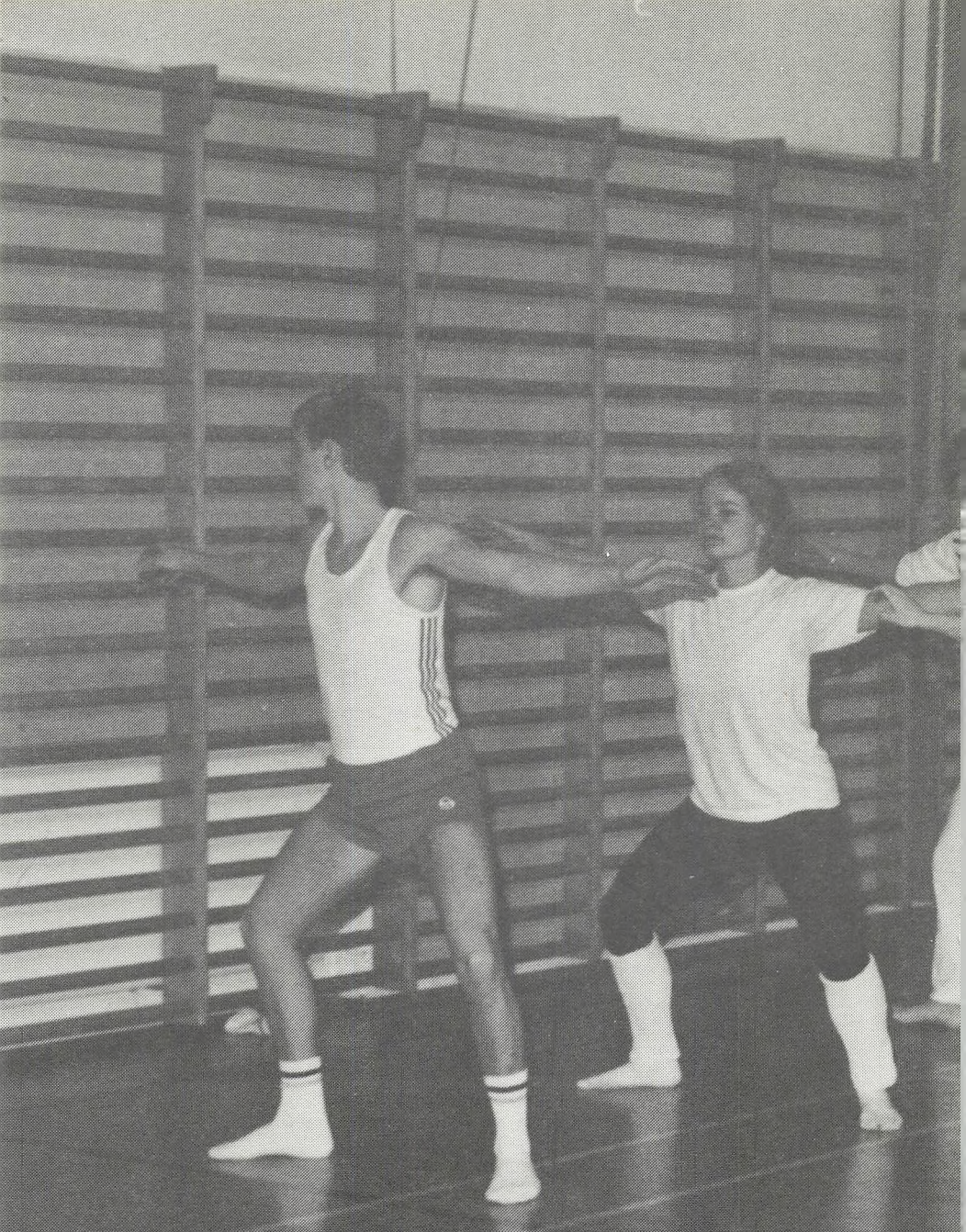
Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

**HERLUFSHOLM
KONTAKT**

JAN. 1983

*Herlufsholms fortid som Skovkløster er blandt andet fastholdt gennem det såkaldte Calendarium Nestvedense. Hele middelalderen igennem førte benediktinermunkene dette håndskrift, som også rummer en række smukke håndkolorerede miniaturer. Omslaget viser hvordan abbeden prædiker for en forsamling af munke.
Herlufsholms nutid: Elena Daltorn har med sit blandede hold til rytmisk gymnastik erstattet munke og abbed.*

Jan.
1983

HERLUFSHOLM KONTAKT

UDGIVER

Herlufsholm Skole. Bladets formål er at styrke forbindelsen mellem skolen og hjemmene, og dets spalter står åbne for læserindlæg som skønnes at være af almen interesse for læserkredsen. Redaktøren vælges af lærerrådet. Kontakt udkommer tre gange i løbet af et skoleår og uddeles gratis til skolens elever og deres hjem.

REDAKTION

Vagn Andersen
Hans-Jørn Bentzen
Jørgen Hvidfelt Nielsen
Mads Nielsen-redaktør
Poul Bentzen-foto.

ADRESSE

Herlufsholm Skole.
4700 Næstved.

Når en skole idag skal fastholde kontakten med elevens hjem, er der tit ændringer i familiemønstret at tage hensyn til. Det gælder ikke mindst for en kostskole. Flere og flere elever har skilsmisse som en del af familiebaggrunden, mange af kosteleverne har ét hjem i udlandet og ét eller flere reservehjem i Danmark. Endelig flytter en del elever hjemmefra inden de er færdige med skoleuddannelsen (loven giver faktisk den unge selv ansvaret for fra 18-års alderen at overtage al kontakt til skolen angående undervisning).

Den kontakt der her er tale om, finder mange kanaler: forældre-konsultationer og orienteringsmøder, karakterblade og vidnesbyrd samt andre brevmeddelelser, individuel kontakt via studievejleder og faglærer, rektor og administrativ inspektør, sygeplejerske, læge, oldfrue - og ikke mindst sovesalslærer. Kontakten kan også skabes ved deltagelse i skolens festligheder som Fugleskydning, juleafslutning, Trollemorgen, komediebal og Gøyebal, konfirmation og dimissionsfest. Og endelig forsøger vi med Kontakt at supplere billedet, så også hverdagen bliver dækket ind. En del af kontakten sker omkring specielle kostskoleforhold, og for det meste mødes skole og hjem på skolens initiativ, dvs. inden for skolens rammer og på skolens præmisser. Det er praktisk når de mere generelle behov skal dækkes.

*Der kan imidlertid være mere specielle forhold at tage i betragtning, og da erfaringer viser at jo bedre støtte og forståelse den enkelte elev får fra hjemmet og forældrene, jo bedre lykkes skolens arbejde, så må forældre gøre sig klart at også de må tage initiativ til kontakt. Har en elev forældre som ikke bor sammen, eller har en elev af andre grunde flere hjem, så bør forældrene overveje hvordan barnets forhold til skolen kan støttes gennem den mest hensigtsmæssige og alsidige kontakt til skolen. Med barnets »forældreret«
bør følge retten til at begge forældre og enhver der er i forældres sted kan holde sig orienteret om det vigtige arbejde barnet laver i skolen - og ikke mindst det væsentlige liv en kostelev lever i sit andet hjem på skolen.*

I praksis er det nødvendigt for forældre at henvende sig til skolen, f.eks. hvis man ønsker kopi af karaktermeddelelser sendt til alternativ-adresser - hvis man ønsker at bedsteforældre skal overtage ens plads ved en fest - hvis man ønsker Kontakt sendt til et hjem både i Danmark og i udlandet. Variationerne giver brogede muligheder, og her må forældrene tage initiativet til at skaffe deres børn den kontakt-støtte de har krav på.

... Redaktionen.

Forældre-konsultation.

Civ. ing. Klaus Aarup.

TROLLETALEN 1983

Gode traditioner er gavnlige. De giver folket ryggrad. Jo ældre traditionen er, jo større er dens styrke. Traditionerne forbinder os med den fortid, som vi alle bygger på. Traditionerne leder vor færd, hvadenten vi erkender det eller ej.

På intet sted - til ingen tid - virker traditionerne mere nærværende end Trollemorgen i denne kirke. Vi har ikke blot traditioner. Vi har traditioner for traditioner. Det nærmer sig ritualer. Det er en tradition at hædre Herluf Trolle ved at minde om, at gyldne kæder forpligter. Det er en tradition, at herlovianere samles denne morgen for at hædre Herluf Trolle.

Derfor er de gyldne kæder traditionernes tradition. Og denne morgen skal ikke være en undtagelse. De gyldne kæder kom jo - som også rimeligt er - helt frem i rampelyset dengang under sidste høst, da rigets fjernsyn indskrev os med en time i Danmarks historiel. Men er ordet om de gyldne kæder nu også helt korrekt? Hvor kommer traditionernes tradition egentlig fra? Niels Hemmingsen holdt ligtaalen over Herluf Trolle. Han citerede stifternes ord. Han sagde: »Ved I, hvorfor vi bærer GULD KÆDER?« GULD KÆDER eller kæder af guld er da vist noget helt andet end bare gyldne kæder!

Gyldne kæder klunger tæt ved forgyldte kæder. De skal ses på afstand. De er beregnede til at forblænde beskueren. Forblænde på afstand! Kæder af GULD er noget helt andet. De er sande - de er ægte - de er tunge - de kan aldrig skilles fra den pligt, som guldets karat lægger på bærerens skuldre. Og det er helt ligegyldigt, om kæderne kan ses eller ej.

Herlufs kæder VAR naturligvis af guld. Han bar pligten uden hensyn til, om omgivelserne kunne se kæderne eller ej. Han bar dem i stolthed og med ære. Han kendte pligten overfor gud, konge og fædreland. Han kendte faren og han betalte med livet.

Men der er vel også en anden, der bar kæder. Birgitte bar kæder. Maleriet på Frederiksborg Slot viser Birgitte i sit 39. år. Kæderne er overdådige, nærmest prangende. Kæder af guld. I sin enkestand blev Birgitte atter portrætteret. Men da viser maleriet kun een kæde. Den var til gengæld tung, svær, gedigen - den toner som det pureste og ægte guld. Forandringen skyldes næppe årene alene. Jeg forestiller mig, at Birgitte da bar et smykke mere dyrebart end alle andre. Guldet var pligten. Pligten var HERLUFSHOLM.

Guldet havde forpligtet HENDE til en gerning derhjemme og til et mål i fremtiden. Resultatet blev lige så betydningsfuldt for os i dag, som Herlufs indsats var for riget, da han ofrede sit liv i kamp mod fjenden i det fremmede.

Herlufsholm blev oprettet af Herluf og Birgitte i fællesskab. Men Herluf døde tidligt. Uden Birgittes ihærdige indsats var stiftelsesdokumentet ikke blevet til andet end det, som Birgitte stod alene tilbage med - nemlig et stykke papir. Birgitte stod alene i konflikt mod mange og stærke kræfter. De stredes om de betydelige jordegodser, som var bestemt til en ny skole.

Birgitte bar sin kæde af guld. Skolen var hendes hjertesag. Hun kæmpede for den - hun vandt - hun satte skolen i gang. Hun blev spurgt, om hun ikke fortrød at have bortgivet alt sit gods til en skole: »Nej, dette er aldrig kommet mig i tankerne, men jeg ville endnu gerne give to gange så meget bort, om jeg havde det«. Hun bar ikke blot en kæde af guld - hun vidste også, at eet af kædens led af guld betød, at det er saligere at give end at tage. Et andet led af guld betød, at det ikke var nok at stifte skolen og sikre dens økonomi. Birgitte ville også præge skolens dagligdag med DEN hellige skrift og DE bønner, som var HENDES liv og kærnen i HENDES hjem. Hun var skolens første forstander. Diplene var alle drenge - det var vel tidens stil. Fundatsen siger faktisk noget andet, nemlig: »menige edlinge og andre ærlige mænds børn«.

Historien mere end antyder, at Birgitte optog jomfruer i sit hjem, først på Herlufsholm og senere på Sortebrødrekloster i Næstved. De lærte huslig tjeneste og deltog i den daglige andagt. De lærte at læse bibelen. De piger, som fik et par års ophold i Birgittes hjem, skal nok være gået ud i livet med et ekstra forråd af viden, ånd og karakter. Pigerne fik et privilegium, som de ALENE kunne takke Birgitte for. Det tredje led af guld var måske grunden til, at Birgitte tog sig af pigerne.

Herlufs og Birgittes Herlufsholm skal udvikles. Pigerne skal nu kunne bo på Herlufsholm. Bygværket skal kaldes ved Birgittes navn. Mange af stenene til værket kommer i nutiden, fordi Birgitte bar en kæde af guld i fortiden. I dag for 19 år siden bar vi en gammel herlovianer til graven. Han havde med sin hustru bestemt, at HANS jordiske gods skulle gå til Herlufsholm. Enken værnede alene i 15 år værdierne mod nutidens farer og rænker. Birgitte bar en kæde af guld. Måske har et fjerde led af kæden vist vejen til at værne disse værdier. De er i dag et afgørende bidrag til, at Herlufsholm om få år gør Birgitte vision til virkelighed.

Herlovianerne fejrer den 14. januar i dag, fordi det er Herlufs 467 års dag. Vi fejrer og hædrer Herluf hvert år, det er vor måde at hylde stifteren og hans værk. Det er vor måde at hylde Herlufsholm. Derfor er DENNE dag samlingspunktet for os. Men historikerne har aldrig kunnet finde Birgittes fødselsdag. Der er jo 365 muligheder. Den 14. januar er der kun een chance mod 365 for, at det netop er i dag. Men nu har vi sagt det 467 gange! Så længe historikerne fortsat er i tvivl, kan det vist ikke være rimeligt at glemme Birgitte hele 467 gange i træk!

Alligevel skal traditionen i dag - som altid - være den, at Herlufsholms Forstander og jeg bærer kransen til stifternes sarkofager. Vi gør det på Herlufs dag, og vi gør det i respekt og taknemmelighed for Herlufs indsats, for stifternes minde, for de gyldne kæder, for dagens højtidelighed og først og fremmest i taknemmelighed for Herlufsholm!

Men skulle min arm føle kransens vægt særlig magtfuld, da vil EEN af mine tanker bag alteret gå til Birgitte og til HENDES KÆDE AF GULD.

Lad denne morgen slutte med tak til den kirke, som rummer OS i dag, og som i svundne tider gav begge stifterne lykke til at grundlægge det Herlufsholm, som er vort i dag.

DANNELSE - EN FORMSSAG?

Skolegangen på Herlufsholm var tidligere en vis garanti for dannelse - er det stadig tilfældet? Hvis den borgerlige myte om det dannede hjem med klaver skal ajourføres, må det vel blive til »noget med video«. Givet er det i hvert fald, at klaverer intet garanterer, og at en mindre, omend temmelig markant gruppe børn og unge gennem et videoflip i praksis er ved at revidere dannelsesbegreberne for en undrende omverden.

Hvad er det da for en dannelsevideo- og tv-teknikken giver, hvadenten den tilegnes i hjemmet eller i skolens tv-rum? Er det noget med det levende ord i stereo eller en vid horisont? Ifølge Hartvig Frisch er kultur vaner. Eller uvaner, må man kættersk tilføje, idet dannelse så ikke kun er en form-sag, men også en sag om formløshed. Måske kan vi ad den vej forklare, hvordan privat-hyggen foran tv-apparatet synes at smitte så kraftigt af på omgangsformerne, også blandt *nogle* af nutidens dannede herlovi-anere).

Sund motion får man da på fredag-lørdags-turene til video-kiosken, og motion-pictures giver for så vidt også øget blodcirkulation som en væsentlig del af repertoireet er præget af action, vold og pubertetsporno. Og så kan man komme hinanden ved og råhygge, mens man åndeligt set beholder hænderne i lommen - og slår tiden ihjell! Underholdning er også en holdning - måske er vi her på sporet af denne gruppes dannelses-ideal: vidiotiet.

Denne holdning har et fundamentalt træk, at man lader sig underholde, man venter at andre skal forberede, planlægge og arrangere. Det hele skal være der, når man gider trykke på knappen. Skal man endelig yde noget, fx. til en fest, kan det blive i form af at sætte sig i stemning ved at drikke lidt som en passende forberedelse til festlighederne. Og ølfasker spredes så som løvetandsfnug ved alle fester, også skolens (selv

dem hvor der kun sælges vin og ikke må medbringes drikkevarer udefra?!). Det må vel være vidiotiets kollektive råhygge med håndbajere og andre buttede feticher, som nu importeres til Herlufsholms ellers så stilfulde fester. Næste fase i den vidiotiske udvikling bliver vel en fornyelse af Trollemorgen: Skål Herluf! Vi slutter trop og bærer en kasse af »de buttede« med i processionen. Og hvor der handles, der spildes. Bogstavelig talt glider der en flaske ned! Kan skårene genere sarte sjæle til en fest, så dæmper man lyset i salen til vidiotiets claire obscure, skruer op for elektronikken så decibellerne dæmper (læs overdøver!) lyden af knasende glasskår. »Rengøringspersonalet kan jo feje op i morgen«. Næste flaske sættes dog pænt ind i nærmeste hjørne eller vindueskarm før lancieren begyndes. Og der bliver den stående sammen med fem-syv andre. Vidiotiets kollektive råhygge har også bredt sig til skolens fællesarrangementer og teaterforestillinger. Ingen tvivl om det: hører man til vidioterne, så føler man sig hjemme. Hvis og når man da endelig kommer: For kommen-og-gåen under forestillingen, små sludren og morsomme kommentarer er netop de kultur (u)vaner som man medbringer fra privatsfæren, hvor de ikke synes at kunne hyle dummen ud af det. Og foredragsholderen eller de kongelige skuespillere, de kan jo bare skrue op for lyden manner! Hvor ufolkeligt og autoritært at tro at det de siger fra scenen eller talerstolen er mere begavet eller morsomt end publikums folkelige tilråb og sidebemærkninger.

I den daglige rutine betyder det naturligvis ikke alverden, hvem der kommer først gennem en dør, om man er »du« eller »Des« og alt det »oldnordiske formpjat«.

Men dybest set er dannelse jo ikke kun vaner, det er samværrets færdselsregler. Den der kører et hårdt ego-ræs, kører let naboens tæer af. Men har man lidt respekt for andres menneskelighed og trivsel, og har man selv sine tæer kære, så må man, også inden for skolens rammer, bruge de færdselsregler der tager hensyn til det andre yder eller nyder.

Så må vi arbejde hen imod at dannelse ikke bliver en formssag, men en hjertesag.

M.N.

Kontakt har bedt medlem af dommerkomiteen, Vagn Andersen om at give læserne et indtryk af arbejdet med Trollepris projektet.

PRISOPGAVE

I sommeren 82 nedsatte lærerrådet et udvalg med den opgave at undersøge mulighederne for og barsle med ideer til en fornyelse af festligholdelsen af Trolle Dag. Udvalget foreslog udskrivelsen af en prisopgave, som skulle være åben for alle elevgrupper. Man foreslog opgaveemnet »Træ«, og der blev givet orientering i samtlige klasser om ideen bag opgaven. En evt. besvarelse skulle afleveres under mærke, påført alder, men ellers anonymt. Sidste frist for aflevering blev den 1. dec. Fra mange sider udtaltes en del skepsis. var dette projekt ikke for utraditionelt, for svært, for anderledes? Som tidspunktet for »dead line« nærmede sig, og der faktisk ikke var afleveret noget som helst, blev selv den idealistiske komite grebet af et vist nedslået mismod. Hvorfor er det altid »sort seerne« der får ret? Men pludselig den 1. dec. strømmede tingene ind. I alt 18 besvarelser, i betragtning af det potentielle elevmateriale et måske ringe resultat, men dels i betragtning af forventningerne og dels i betragtning af besvarelsernes kvalitet dog forbløffende.

På det tidspunkt havde opgavekomiteen givet ansvaret for projektet videre til en dommerkomite, som kom til at bestå af to lokale. Mogens Jensen og Vagn Andersen (valgt af elevråd og lærerråd) samt to eksterne dommere, redaktør Bent Hansen, DR, og adjunkt Claus Levinsen (gl. herlovianer). Nu blev det dommerkomiteens opgave at tage fat, at vælge, og vrage. Og hvilke problemer gav det ikke!

Hvad er højest. Rundetårn eller et torden-skrald?»

Meget glædeligt, men også mod forventning, havde de færreste valgt den traditionelle skriftlige besvarelse å lå de daglige stile. Hovedparten af besvarelserne viste sig at være særdeles spændende kreative udfoldelser, som viste en forbløffende

spændvidde i elevernes skabende evner og fantasi og håndværksmæssige kunnen. Fra det helt enkle gedigne gavlbord i bondestil til det raffinerede »rokokkobord« med meget fine indlægninger. Små og større drejede skåle med indlagte motiver, en smuk »indfødt« tromme udført i meget fornem teknik, et meget stort og smukt udført relief med skolens våbenskjolde, en professionel billedskærer værdigt.

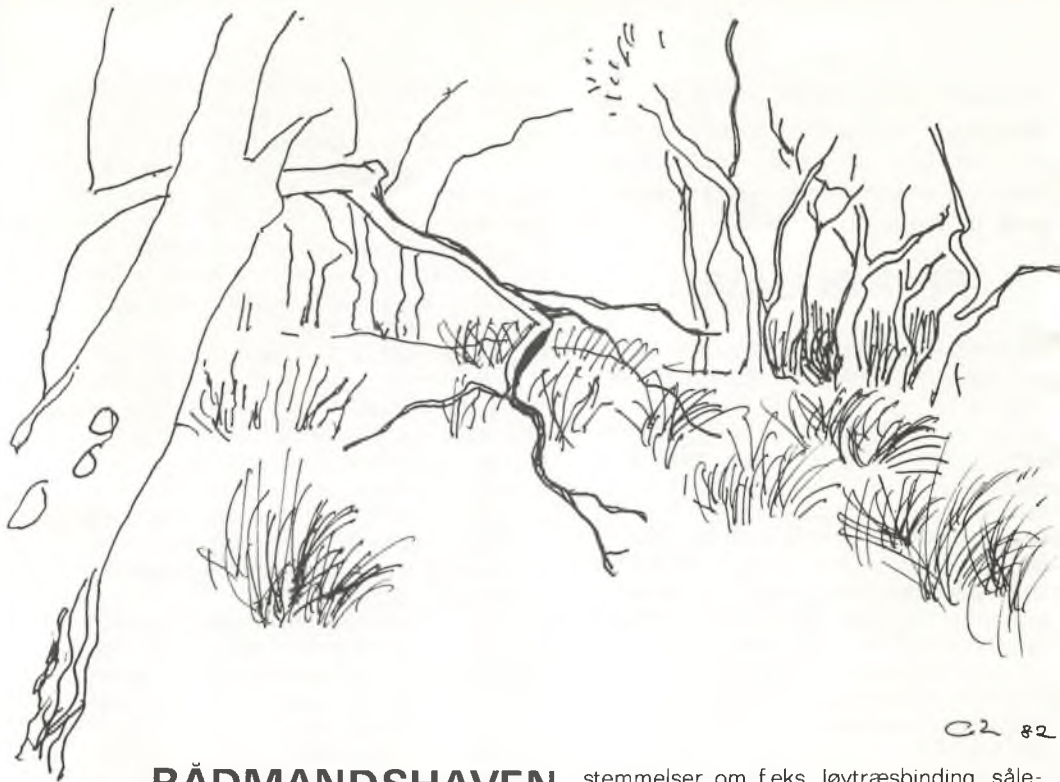
Dejlige papirklip, smagfulde og dygtigt lavet til forbindende begavet valgte tekster. Skolens karakteristiske træer i en række dejlige akvareller etc etc. Emnet »træ« belyst fra mange spændende vinkler. Ja, så vidt spænder evnerne - og også teknikken - i dag, at der var lavet et videobånd over emnet og der var indspillede bånd med musik komponeret til opgaven og med spændende ledsagende tekst.

En meget fascinerende og spændende opgave for bedømmelsesudvalget, men også næsten håbløst svær. Man ville så gerne præmiere det hele, når så uventet mange har taget udfordringen op, brugt af den kostbare tid til »noget helt andet« uden karakterer og samtidig har dokumenteret så store og varierede evner, fantasi og skaber-glæde.

Ved redaktionens slutning var den endelige votering endnu ikke afsluttet hvorfor vindernavne etc. må vente til Kontaktsmaj-nummer.

Red.

C2 82

RÅDMANDSHAVEN en fredet skov - endnu

**Poul Toreskov,
Danmarks Naturfredningsforening**

Herlufsholm, »Skovklosteret«, er stadig i 1983 omgivet af skov på alle sider: Kohaven, Rådmandshaven, Lammehaven og Friheden.

Disse skovparter er beskyttet gennem fredsskovpligten, der indebærer at det ikke uden tilladelse fra skovmyndighederne kan lade sig gøre at anvende skovarealerne til andet formål end skovdrift. Da skovloven til stadighed har været administreret meget restriktivt, har det betydet at de danske skove stort set er blevet holdt fri af de sidste årtiers kraftige bebyggelsesudvikling.

Ved plantning af ny skov har der været en tendens til at foretrække nåltræer for løvtræer. Denne udvikling skyldes økonomiens strenge krav, og den kan i realiteten ikke reguleres gennem skovloven. Derimod kan der ved fredning af en skov blive fastsat be-

stemmelser om f.eks. løvtræsbinding, således at skoven også i fremtiden forbliver løvskov. Sådanne fredninger er i midlertid meget sjældne, men Rådmandshaven og Lammehaven er netop repræsentanter på sådanne skovfredninger.

Efter forhandlinger mellem Herlufsholm stiftelse og naturfredningsrådet blev der indgået en aftale om fredning af Rådmandshaven og Lammehaven, som fredningsnævnet godkendte 4. 2. 1947.

Formålet med fredningen er at bevare skovens karakter af højskov og - under tilside-sættelse af økonomiske hensyn - at lade et passende antal af træerne opnå maksimalalder. I den østlige del af Rådmandshaven er fredningen skærpet: »arealerne skal forblive i naturtilstand og må ingensinde undergives hugst eller kultur. Ganske særligt skal den ejendommelige vegetation af ask og hæg og anden underskov bevareres«.

Den bynære beliggenhed af Rådmandshaven vil altid være en trussel for dens eksistens, men fredningen har hidtil kunnet beskytte skoven. Rådmandshaven var indtil fredningen af Dybsø i 1978 Næstved kom-

munes største fredning på ialt 56,9 ha. Rådmandshaven er en særdeles værdifuld og attraktiv grøn kile helt ind i Næstved centrum. At Susåen løber i den vestlige del af fredningen, er kun med til at forøge værdien af dette smukke område.

Problematikken omkring en voksende by og den vigende natur er også kommet til Næstved. Storstrøms amt ønsker nu at op-hæve fredningen for en del af Rådmandshaven til en planlagt udbygning af Næstved Centralsygehus. Dette har Danmarks Naturfredningsforening sendt indsigelse imod og sagen behandles i øjeblikket i fredningsnævnet. Det tager 1-2 år eller mindre at opføre et sygehushøjhus, men det varer 1-2 hundrede år før egetræerne igen står fuld-kronene i et smukt skovbryn.

At kæmpe imod bysamfundets udvikling vil være en urealistisk beskæftigelse. Næstved er der, og byen breder sig. Men dens miljø kan og skal gøres menneskevenligt, og skoven er det naturlige middel dertil. Vi har brug for skoven. Vi behøver den som re-kreativt område, men tillige som et bidrag til bekæmpelse af luftforureningen. Den biologiske værdi af en skov, der får lov til at op-

nå maximumalder er meget stor, og viser da også ornithologiske overraskelser. Net-op omkring Herlufsholm foreligger de få jagttagelser af lille flagspætte og korttået træløber, der er gjort på Sjælland.

Fra »Næstvedegnens fugle« af J. Baagøe, 1893 oplyses det: »Paa Sangere er Næstvedegnen rig som kun faa Egne af vort Fædreland, og særlig Raadmandshaven kan opvise en rigdom saavel af Arter som af Individuer, der vist staa uovertruffen. Men Raadmandshaven er ogsaa som skabt til hjem for vore sangbegavede Venner; den ligger der langs Susaaens sumpede, sivkrandsede Bredder med sine mægtige Ege, Bøge og Asketræer isprængt med smaa Granpartier og sin tætte Underskov, bestaaende af Hassel, Benved og Hæg. Hist og her haster en lille Bæk afsted for at søge hvile i den roligt flydende Susaa.«

Danmarks Naturfredningsforenings lokalkomite finder der fortsat er mange argumenter for at bevare Rådmandshaven intakt, således at vi også fremover har »skolen i skoven og skoven i byen«.

Illustrationer
Carsten Levinsen

OM PRØVER I GRUNDSKOLEN

Sten Løth

Når man i en fredelig juleferie, fjernt fra det daglige arbejde, sidder og forsøger at skrive noget, der dækkes af overskriften, dukker der udtalelser op fra tidligere år om emnet.

Først dog følgende oplysninger om prøver på Herlufsholm:

Allerede fra 6. klasse kommer eleverne til årsprøver ved skoleårets afslutning, såvel skriftligt som mundtligt, hvor de får en karakter for deres aktuelle præstation. Dette gentages i 7. og 8. klasse, hvor de så i 9. klasse, når de skal til Folkeskolens Afgangsprøve med skriftlige opgaver udsendt af undervisningsministeriet og indbudte censorer til de mundtlige prøver, er scenevante aktører.

Desuden affholdes to skriftlige terminsprøver i 9. klasse i nov./dec. og i feb./mar. Her prøver eleverne på deres krop, hvordan det tids- og færdighedsmæssigt føles til den afsluttende prøve i maj.

Jeg har bag mig 13 år i folkeskolen og heraf de sidste 5 år som skolevejleder, hvor jeg bl.a. skulle vejlede eleverne m.h.t. valg af prøver. Der kan eleverne selv vælge, om de vil til prøver, og når de i nov. evt. har valgt sig til, kan de i perioden indtil prøvernes afholdelse melde fra igen.

Jeg har i den situation ofte siddet og forsøgt at fastholde deres første valg, når de p.g.a. usikkerhed om prøven, ville vælge fra. Ved en sammenligning af de to steder mener jeg, at vi her gør eleverne en tjeneste ved at lade dem vokse op med prøver ved skoleårets afslutning. De bliver prøvevante.

De er mere frie ved de mundtlige prøver. Situationen er afdramatiseret en smule.

Der er dog for mig at se et spørgsmål om konkurrence på karakterer.

Kunne vi dog bare lære eleverne at konkurrere med sig selv istedet for at konkurrere med hinanden.

Jeg er vel vidende om, at vi idag har et samfund, hvor det drejer sig om at være dygtig. Men jeg tror, at det betyder mere, at man i 6.-8. klasse føler sig friere ved at stille krav til sig selv i forhold til sig selv end i forhold til andre.

Lad dette være nogle af mine betragtninger i en juleferie fjernt fra prøver og præstationer. Det kan være interessant, om andre også har nogle tanker om dette emne.

Takster og regler for ekstraundervisning.

Traditionelt medfører julevyrd'et henvendelser fra elever og forældre om muligheden for ekstraundervisning i fag, hvor det kniber. Problemet er ikke nyt, og det har da også gentagne gange været behandlet af lærerrådet.

Generelt må det siges, at ekstrahjælp i gymnasiet må være en undtagelse. En ekstraundervisning i værksættes normalt kun grundet sygdom eller andet særlig grund, den er tidsbegrænset, og den bør ikke fungere som lektiehjælp.

Om der forligger en speciel grund afgøres normalt af studievejleder, faglærer og rektor. Findes der grund til at i værksætte ekstraundervisningen, påhviler det faglæreren (evt. i samarbejde med andre) at finde en egnet underviser, ligesom det påhviler faglæreren at kontrollere, om et rimeligt resultat nås, men igen må det betones, at en ekstraundervisning skal være en hjælp til selvhjælp, ikke en decideret lektiehjælp.

For tiden er følgende takster for ekstraundervisning gældende:

- 25 kr. i timen for 1 gymnasielev.
- 18 kr. i timen for 2 gymnasielever.
- 20 kr. i timen for 1 grundskoleelev.
- 15 kr. i timen for 2 grundskolelever
- 12 kr. i timen for 3 grundskolelever.

Da disse takster er fra okt. 1980 kan en evt. justering forekomme.

Folkeskolens afgangsprøve i skriftlig dansk

Bent Zwergius

Engang for meget længe siden, dvs. da vi, der nu er forældre til halvtstore børn, gik i skole, afholdt man eksamen i bl.a. skriftlig dansk efter de 4 mellemkoleklasser og igen efter realklassen.

Eksamen var karakteristisk ved, at der skulle skrives stil og diktat, og selv om der var tale om 2 selvstændige discipliner, var der et element, der gik igen i dem begge - stavningen. Hvad enten man var til eksamen i stil eller diktat, skulle der staves korrekt. Og man kunne komme i svære vanskeligheder, såfremt der i diktaten forekom et eller flere svære ord, for ordbog måtte ikke anvendes ved eksamensbordet, og hvor mange af os var mon helt sikre på at kunne stave f.eks. »facon« eller »rygcrawl« korrekt? Ved stilskrivning var det knapt så svært, for der kunne man jo i nogen grad selv bestemme hvilke ord, man ville benytte sig af; men staves korrekt skulle der, og forekom stavfejl, trak de ned i karakteren.

Mon jeg går helt galt i byen, hvis jeg antager, at ovenstående stadig er referensramme for ganske mange forældre? samt at dette lejlighedsvis giver anledning til misforståelser elev/hjem/skole imellem?

Det er naturligvis stadig sådan, at eleverne skal kunne stave korrekt - og vi anvender ganske megen tid på at lære dem det - men der ER sket ændringer i vurderingen af elevernes skriftlige arbejder. Det, som muligvis står som den største ændring i forhold til vor egen skoletid, er måske, at det strenge korrekthedskrav m.h.t. stavningen i den danske stil er bortfaldet, hvilket tydeligt ses i følgende citater, der alle er fra: »Redegørelse om folkeskolens afsluttende prøver i skriftlig dansk«, udgivet af direktoratet for folkeskolen, folkeoplysning, seminarier m.v. den 1. marts 1982.

»Ved vurdering af skriftlig fremstilling i faget dansk må det centrale være elevernes sproglige udtryksfærdighed. Denne bygger på anvendelse af danskfaglige kundskaber og færdigheder, herunder disponering, valg af væsentligt stof, argumentation, dokumentation, valg af overordnede begreber som

emne, teksttype, stilleje og afsender-modtagerforhold. Viden fra andre fag må i denne sammenhæng være mindre væsentlig. Man må være opmærksom på, at det er elevernes eventuelle argumentation for en holdning, der skal bedømmes, ikke selve holdningen.» Og videre hedder det:

»Ved folkeskolens afgangsprøver i dansk indgår der en prøve i retstavning. Derfor skal der ved vurdering af elevernes besvarelse ses bort fra fejl i retstavningen, medmindre disse i alvorlig grad hæmmer læsningen eller begrænser forståeligheden.

Det vil sige, at indholdet - alene på grund af retstavningsfejl er vanskeligt forståeligt, selv efter flere gennemlæsninger.»

Hvor er så retstavningen blevet af? Jo - den er her stadigvæk og i bedste velgående Elevernes stavefærdigheder - eller mangel på samme - prøves ved en udfyldningsdiktat, hvorfra et antal ord er fjernet; diktaten dikteres som vanligt - 2 gange - og eleverne skriver de manglende ord på de dertil indrettede pladser i den allerede trykte tekst. Fordelen er indlysende; man spilder ikke tid i prøvesituationen med at skrive en masse småord, som alle alligevel kan stave og kan i stedet koncentrere sig om de vanskelige ord, hvoraf der kan afprøves flere, netop fordi diktaten kan gøres længere. Når diktaten er skrevet, må eleven anvende ordbog til at kontrollere, at han har skrevet korrekt, og netop dette med ordbog er vist faldet mange for brystet. Dertil er følgende at sige, dels kan man IKKE nå at slå alle ord op, og dels er ordbogen kun en hjælp, hvis man kan stave. Jeg HAR set elever søge under »S« for at finde ud af, om de havde stavet »genert« korrekt.

Jeg håber med ovenstående få bemærkninger at have bidraget til at fjerne eventuelle misforståelser elev/hjem/skole imellem.

Det levende (?) herloviaansprog

I det første nummer af KONTAKT (aug. 75) bragte vi under overskriften »Må en bælpuse i svulen« (meningen med disse kryptiske ord skulle være åbenlys efter læsning af artiklen) en gennemgang af herloviaansproget, som vi dengang uden betænkning erklærede for levende.

Om det stadig med den kraftige udvidelse af elevtallet er lige så levende er nok et spørgsmål, men en række af de mest gængse udtryk høres dog stadig, og lad så det være en begrundelse for denne modificerede genbrug.

Udgangspunktet kan tages i et fiktivt brev: Kære far og mor!

Forleden fik jeg en peder af en af prækterne, fordi jeg larmede i mausen...

»Peder«, »prækt«, »mause« ??? Hvad er dog meningen? Man kan ty til de to ordbøger over herloviaansprog, der findes (hvis man kan opsnuse et eksemplar). Den ældste er Ebbe Neergårds »Herloviaansprogsordbog« fra 1922, men ingen af de tre udtryk findes heri. Er man så heldig at få fat i et eksemplar af Sven Tito Achens »Ordbog over det herloviaanske sprog« fra 1940 er man lidt bedre hjulpen; her oplyses det, at »mausen« er en sammentrækning af »middagspausen«, men stadig ingen forklaring på hverken »peder« eller »prækt«. Til gengæld giver både Ebbe Neergård og Tito Achen en dechifreringsnøgle for de sammentrækninger, der vel er det mest karakteristiske træk ved herloviaansproget: »Bogstaverne foran den første vokal i ordet sættes sammen med den sidste betonede vokal og lydene derefter«. Således bliver altså »middagspause« til »mause«, og »prækt« kan nok nu gennemskues som en uregelmæssigt stavet sammentrækning af »præfekt«. »Peder« som er helt regelmæssigt er nok det vanskeligste at gennemskue: det er en sammentrækning af »popularitets-spreader«, dvs. navnet på prækternes småstraffe over for diplene.

Metoden er altså ganske simpel.

I det følgende vil en række af de gangbare udtryk blive nævnt og forklaret. Af over-

skuelighedsgrunde er de samlet under fem emner: personer, sovesal, spisning, skolegang og lokaliteter.

Blandt personerne dominerer DIPLENE (disciplene), der nu er blandet med DAPLENE (dagdisciplene, dvs. ikke-kostelever), og som siges at befinde sig i et traditionelt modsætningsforhold til SKOXERNE (skindbukserne, dvs. den lokale ungdom). Nogle af diplene (III evt. II G'ere) er PRÆKTER, mens 6. kl. må nøjes med at være BÆLE (barnesjæle) eller BÆLMER (i ordet indgår vistnok børnehave og -mellem som Grundbestanddele?). HØRERNE (lærerne) har ofte specielle øgenavne (som vi ikke kommer ind på her) NÆRTEN (efter lektor Ferdinand) synes traditionelt for naturhistorielæreren, men bruges vist ikke mere, mens gnisten stadig bruges om organisten, SKIDEREN om skovrideren og ØNEN om oldfruen (oldhønen). Skal det være fint betegnes rektor og rektorfruen med de græske navne HEIS og MIA. Damerne, der på sovesalene gør et stort arbejde med at rydde op efter diplene, betegnes fra gammel tid ugalant GÆVER (gangtæver). Den mandlige pendant BØV (bonderøv) findes ikke længere.

På sovesalene bor diplene på HUMRE (værelser), og det er oftest her, de modtager deres PEDERE. Efter skoletid kan de efter indtagningen af deres FEMMADER (der som navnet siger oprindeligt spistes kl. 5, men som nu fortæres lige efter skoletid, skikken er i følge Ebbe Neergård indført 1791 - om det var for at undgå afsmitning fra den franske revolution vides ikke) tage til Næstved eller SKRYNET (Skovbrynet, det nærmeste »indkøbscenter«) og gør indkøb. Dette sker især via BLEDLER (blå sedler, dvs. rekvisitioner), idet de fornuftige diplene har indsat evt. rede penge på SPASSEN (sparekassen, administreret af sovesalslæreren). Har de tid, kan de nå en tur i SVULEN (swimmingpoolen ved Herlufsholmhallen) inden de skal være hjemme til LAL (læsesal, egl. en lokalitet, men betegner nu også den tid, der skal læses), men de kan måske på 2. lal få TYRELOV (tyre = læse morskabslæsning). Tiden fra 2. lals slutning til sengetid kan passende udfyldes med et GASGILDE (gas er navnet på de spiselige genstande, diplene mod-

tager hjemmefra).

De gængse herlovianerudtryk vedrørende spisning er de mest særprægede. Af en eller anden grung taler især maden til dip- lenes fantasi. Ved morgenbordet råbes der på SOLIE (smøreolie, dvs. smør) og SØJ (sylltetøj), mens man ved middagsbordet kan møde menuen SLÆR (sålelæder, i følge Ebbe Neergård oprindelig den okse- steg, der serveredes om mandagen) og til dessert NØSTER (nonnebryster, dvs. gul budding) eller NALLER (negerballer, dvs. chokoladebudding). Desserterens ser- veringsform samt de forestillinger, der ligger bag navnene, kan sikkert gennem- skues! Om torsdagen, hvor der ofte serve- res fisk, kan man opleve, at LIGVOGNEN (den tallerken, der samler ben sammen) går rundt. Blandt det traditionelle pålæg ved af- tenbordet er SPØLSE (spegepølse og SPRÆK (uregelmæssig sammentrækning af sømandsbræk, dvs. leverpostej).

I livet på Herlufsholm indtager skolegangen naturligvis en vis plads, især når VYERNE (vidnesbyrderne) står for døren. Så kan det være nødvendigt at FASE (fedtehase, dvs. fedte), hvis man f.eks. er bagud med BLAVERNE (blækopgaverne, dvs. regne- matematikopgaver; ordet er i øvrigt ikke specielt herloviansk). Til dagligt reguleres såvel skolegang som fritid af RYLEREN (ryle = ringe i vestibulen), og er man heldig forsødes skolegangen af en FRIME (fritime), mens man, hvis uheldet er ude, kan på- drage sig en LUR (der ikke, som navnet antyder, gør en udhvilet; ordet er en sam- mentrækning af læsetur eller Ladbytur, en tidligere blandt hørere populær straf, der bestod i en fodtur til Ladby, hvor der iden lokale brugs kunne etableres kontrol, og hjem - en distance på ca. 6 km). Tidligere fandtes efter skoletid en SPIME (sportstime, men mens ordet vist endnu lever, er sports- timen forsvundet).

Den største mængde ord vedrører byg- ninger og lokaliteter. Færdes man på skolens areal passerer man DEK (discip- bibliotek), SUS (sygehus), STARK (Store Park, dammen mellem rektorboligen og skolebygningen), PØEN (Paradisøen i Ny- have), KARK (Kiars Park, dammen ved SPLADSEN (sportspladsen)), MYGNIN-

GEN (Museumsbygningen, man kan i den forbindelse undre sig over, at Skolebygning- gen ikke hedder Skygningen?), GALEN (Gymnastiksalen) og VUEN (Vuggestuen, 6. kl.'s bygning).

Tales der om VYLEN (Vestibulen, hvortil Tito Acher da også staver det vulen), er det den i Skolebygningen, selv om en vyle også findes i Mygningen og Helenhallen, hvor den logisk nok hedder HYLEN (det skulle De på nuværende tidspunkt kunne gen- nemskue). I skolebygningen findes også LUEN (Læsestuen, hvor aviser og tidsskrif- ter findes), mens FUEN (Fællesstuen for 3. g's sammenkomster snarere betegnede in- stitutionen end en bestemt lokalitet. End- videre findes SNOLEN (Snitteskolen, dvs. sløjdlokalet). I Mygningen findes LAL (lokaliteten læsesal), BUM (biologisk laboratorium, NERTIKUM; KEMIKUM og FYSIKUM (de pågældende fags faglokaler) og MAMMERET, (mørkekammeret). På en- hver sovesal findes en VAL (VASKESAL) og et PUS (pissehus, ordet er et af de få, der findes som verbum: at puse; synonymt hermed er et vuse, af VUS (vandhus, gam- melt ord for nødtørftanstalt iflg. Ebbe Neer- gård)). Blicher man trængende uden for sin sovesal findes NEEN (natcafeen, belig- gende i Skolebygningen på skolegangen). Dermed skulle vi være ved vejs ende, idet vi dog ikke prætenderer at have medtaget alle levende herlovianerudtryk. Interessere- de er velkomne til at supplere listen, lige- som det nye byggeri sikkert vil sætte sig spor i sproget. Metoden er som sagt sim- pel, og blot man husker fremgangsmåden, kan alle danne »herlovianerord« - om de vil leve er en anden sag.

Populæritetsspreden = peder.

Chr. P. Levin og Jakob Glud, 3. sb veteraner fra sidste års komedie, anmelder på opfordring: 2. g's skolekomedie 1982:

Marie Preisler som Puk.

En Skærsommernats Drøm Instruktion Mads Nielsen.

medvirkede således til at 2. g havde alle gode muligheder for en vellykket komedie. Udgangspunktet for stykkets forvikling er Kong Theseus og dronning Hippolyta's bryllup, men før dette bryllup skal mange problemer løses for at alt skal kunne ende lykkeligt. En utilfreds Ægeus stiller kongen overfor kravet om at hans datter Hermia skal giftes med den unge Demetrius og forlade Lysander som hun elsker. Hermias veninde Helena elsker derimod Demetrius, men han vil ikke have noget med hende at gøre. Lysander og Hermia flygter ud i skoven, hvor skovkongen Oberon har problemer med sin dronning Titania. Men Oberon, alfernes konge, beordrer Puk til at råde bod på de unges problemer med en trylleurt, så at Hermia og Lysander og de nu jagende Demetrius og Helena således kan forliges. Oberon vil også hævne sig på Titania, som er noget vild i varmen. Men Puk dummer sig, så at det nu er Helena de to unge mænd slås om, imedens den lille Hermia, som på en gang er vred og fortvivlet, må finde sig i at hendes ungdoms traumer rives op af hendes bedste veninde.

Sideløbende med disse begivenheder ser vi Oberons hævn: Han har fortryllet Titania med urten, hvilket resulterer i en højbåren dronning, der er beruset af lutter kærlighed til et blandingsvæsen imellem livets to laveste stænder: et æsel og en skydende håndværker, som sammen med andre øver sig i skoven på et skuespil til Kong Theseus' ære. Til sidst i komedien lykkedes det for Oberon at få orden på dronning Titania og det splittede firkløver. Han løser da også håndværkeren Spohl's forbandelser, så han kan spille teater til Theseus bryllup, som i sidste øjeblik bliver til et tre-dobbelt forsoningsbryllup. Hoffet og de unge lykkelige par er således blevet publikum i komediens tragiske komedie, som ender med Pyramus og Tisbe's død i hinandens arme.

DRØMMEN

Efter ugers intens spænding åbnedes den 3. december Helen-hallens døre, bag hvilke der blev afsløret et unicum af arkitektur med skove, sale, søjler og troner, og det gik op for os at hallen var forvandlet til en ualmindelig beundringsværdig, ja, næsten teateragtig sal.

Årets skolekomedie, William Shakespeares »Midsommer-Night's Dreame«, var forkortet ned til en ca. 100 min. lang forestilling. Og hvor man tager i den ene ende, må man lægge til i den anden. Således foregik komedien på tre scener! Hallens ordinære scene virkede fint som Kong Theseus slot, og forsænket i forhold til hoffet var en forscene konstrueret, på hvilken Athen havde hjemme. Som prikken over i'et var Kong Oberon's skovrige placeret midt i Helen-hallen, et studie i grøn skovlig pragt, hvor dampen, som slørede skoven og nuancerede lyseffekter kom til deres fulde ret.

En raffineret, omend kompliceret isenesættelse ved årets instruktør Mads Nielsen

Josefine Passer og Bjarne Jensen.

Kravene til rollerne var også virkelig alsidige, nogle smukke, langlemmende alfer skulle lære at danse perfekt og samtidig være tyste og eksotiske. En af alferne gik så meget op i rollen at det var svært overhovedet at få hende til at sige sin replik. Men efter megen hiven og trækken kom alle fire ord da ud.

Af middelsvære roller var der mange, men ingen slog Peter Jacobsens entusiastiske indleven i sin Philostrat. Det fortælles at han i mange uger kun interesserede sig for de »søde« dreng. Indehaveren af nogle af disse roller var lidt svære at høre, men man forstod da, med lidt god vilje, hvad der skete. Alex Westerby som Ægeus var det dog ingen sag at høre/se.

De svære roller må man splitte op i tre dele: det romantiske firkløver, skovens kongelige par og kommedianterne.

For at begynde med begyndelsen må den lille Hermia, Sanne Grimstrup, fremhæves for den udmærkede fortolkning af rollen med det hidsige gemyt, ligeledes Anders Flensborg som Demetrius der først er passende led mod Helena (Christina Hvidtfeldt)

og siden en virkelig krigerkarl når han brænder efter at se den lidt søde og lyserøde Lysanders (Chr. Ahlefeldts) blod.

Passende i rollen som en sardin i dåsen tog Christine Bonde Nielsen sig af den uterlige kat, Titania, og indbegrebet af kongelighed, snedighed og majestætisk godhed var han drøt Oberon, aldeles vespillet af Peter Møller, som selv når han lusket sneg sig til at overhøre samtaler imellem firkløveret, knejsede stolt som en ægte konge.

Sidst, men ikke mindst, de to mest fremtrædende skuespillere, Josephine Passer og Marie Preisler. Marie var ypperlig i rollen som Puk. Det var næsten hvad man kunne kalde levitation, for, fra at være en pige blev hun Puk - indbegrebet af Puk, med en fantastisk charme og evne til at leve sig ind i rollen. Hun var Puk imedens hun spillede og den rolle ville ellers let være blevet en underlig pinlig affære uden Marie Preislers suverænitét.

Derefter kommer Josephine Passer som Spohl og Pyramus. En rolle som normalt ville være besat af en mand, men som kræver en, hvis skuespillertalent ikke kan betvivles og som har en alsidig personlighed og den passende stemmeklang - også til at overdøve publikums latterbrøll!

I forhold til rollen som Puk var Spohl's mere taknemmelig, og Josephine kunne næppe have haft svært ved at identificere sig med

Christine Bonde og Josefine Passer.

Peter Jacobsen.

den Pyramus - spillende Spohl. Men Josephines succes medførte også at man som publikum havde en tendens til at tilsidesætte flere af de øvrige håndværkere.

Meget af komediens styrke lå i de før omtalte scener og i de graciøse kostumer (som Anna Sofie Hansen har hovedæren for), der satte et festligt præg på hele aftenen.

Alt i alt en vellykket komedie som instruktør og 2. g kan rose sig af. Mange tak!

Josefine Passer og Chr. Castenskjold, samt Søren »Løve« Truelsen.

Hvorfor alt det postyr med skolekomedier?

Anna Sofie Hansen.

Hvorfor al den ulejlighed? Kan noget retfærdiggøre så mange forsømmelser af vigtige fag og opgaver? Og hvad kan endelig legitimere det store forbrug af ressourcer? Til imødegåelse af dette kan man først minde om, at traditionen for skolekomedier i hvert fald strækker sig tilbage til Justesen Ranch, hvis stykker opførtes af latinskoleelever på Viborg torv i slutningen af 1500-tallet til opbyggelse, moraliseren og morskab for byens borgere. Og således kan traditionen givet også spores langt tilbage på dette sted, hvor alene tradition legitimerer mangehånde foreteelser.

Christine Hvidtfelt, Chr. Ahlefeldt, Sanne Grimstrup og Anders Flensborg.

Dog er den lange tradition vel i dag ikke eneste årsag til, at man prioriterer skolekomedien højt, også andre og mindre traditionsrige skoler sætter hvert år en komedie op, og man kan let give gode pædagogiske grunde for, at elever bør arbejde med drama under en eller anden form. Men vi har ikke på Herlufsholm Skole haft nogen princip- eller målsætningsdebat omkring vor skolekomedie. Der har ikke skullet argumenteres hverken for det pædagogisk nyttige, det fornuftige eller omkostningerne med hensyn til tid- eller pengeforbrug. Der er

Diana Holstein sminker Alex Westerbye.

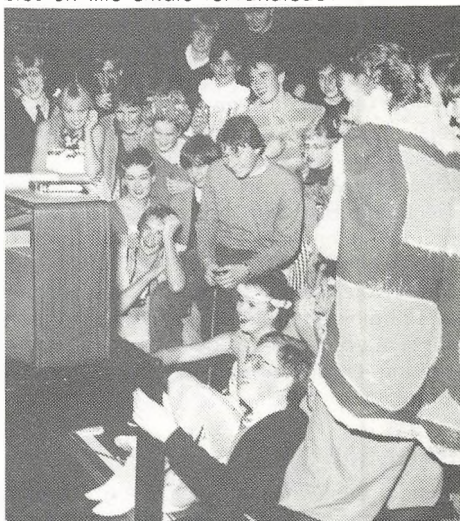
tradition for meget frie hænder for dem, der tager sig dette arbejde på. Det synes jeg, der er grund til at sige såvel ledelse som kolleger stor tak for.

Jeg vil så forsøge at vise nogle af de sider ved arbejdet, som jeg finder fascinerende og værdifulde, vel vidende, at det især er forhold, der gælder de involverede. Men jeg håber og tror alligevel på, at det ikke-involverede publikum oplever, at det samarbejde, som er nødvendigt mellem lys- og lydteknikere, scenearbejdere og skuespillere, når at danne en enhed, således at man kan spørge: hvor begynder det ene, og hvor tager det næste fat?

Når man laver skolekomedie, handler det om betingelser af praktisk materiel art såvel som om menneskelige betingelser. Det er det givne. Men det kriblende er, at det lige-såvel handler om identitet og forvandling, fordi det menneskelige materiale, der samarbejdes med, så tydeligt viser sig at stå i en fase, vi kan kalde begyndelse. Eleverne har ikke noget ønske om, eller behov for, en maske eller rolle i ordets udvendige forstand. Damerne skal endelig vise, at løven i virkeligheden er snedkermester Sphaan. På den side kan vi så alligevel alle forvandles til æsler. - Mange af eleverne ønsker en rolle, så de kan få lejlighed til at udtrykke deres identitet, og derfor møder vi ofte modstand mod kraftig sminke eller maske. Andre søger efter en identitet, eller de ønsker sig at prøve en anden eller ny. Men der kan også ske det pragtfulde, at nogle forvandles.

»En Skærsommernatsdrøm« er et udstyrsstykke. Efter min opfattelse må skolekomedier på den ene eller anden måde være udstyrsstykker. Ikke nødvendigvis i store, gamle dragter (i den moderne musical kan man jo gå med bar mave) men i erkendelse af, at vi jo ikke er kunstnere men amatører, må vi indse, at selv den bedste tekst er for lille et apparat. Derfor blev der trukket på et samspil af mange effekter. Det var instruktionens lykkelige greb, således at der blev givet noget igen til de elever, der under forløbet kunne føle sig lidt hundset med som teknikere, scenearbejdere og uundværlige hjælpere af enhver art. I mit hjørne af netop dette arbejde syntes jeg, at det til en vis grad drejede sig om illusionsmageri. Vi søgte med kunstige blomster, brogede klude og flitterstads at støtte skuespillerne i deres illusion om, eller tro på, den ene eller anden form for identitet, og endelig skubbede vi forsigtigt til forvandlingen.

Det var morsomt. Det er besættende arbejde, og jeg tror instruktøren vil medgive, at det kulminerer i en art eufori - men så, så kommer det vanskelige, det uomgængelige: det bliver hverdag igen. Vore roller er igen at være elever og lærere. Men blev vi ikke, blot en lille smule forvandlede?

»Se os!« alle foran videoskærmen.

**Foto: Bjarne Christensen
Christian Borch.**

SPORT og IDRÆT

- en oversigt over efterårets resultater.

ATLETIK

September er måneden med de mange styrkeprøver i atletik, og fem hold repræsenterede Herlufsholm i år - nogle gjorde det smukkere end andre. Således drengene fra 7. klasse, som klarede sig igennem de indledende stævner for i amtsfinalestævnet at besætte 4. pladsen. Endnu bedre gik det holdet fra 8.-9. klasserne, som først blev amtsmestre, og siden blev holdet nr. 8 blandt 15 hold ved landsstævnet i Vejle 29.-30. sept.

Træningsstævnet mod Sorø Akademi, som i år fandt sted på Spladsen, gav følgende resultater for gymnasieholdene (Herlufsholm nævnt først): Ældre drenge 67-67, Yngre drenge 61-67, Piger 50-80. Grundskoleeleverne dystede ikke, idet Sorø ikke kunne stille hold. Set med herlovianerøjne var stævnet en stor skuffelse. Der var næsten ingen tilskuere på Spladsen, og blandt deltagerne kæmpede mange uden gejst og uden den fornødne holdmoral. Da der ydermere havde været et alt for ringe fremmøde til træningstimerne forud for stævnerne, blev de to drengehold frameltdet efterfølgende regionsstævne i Nakskov. Derfor rejste pigeholdet alene til Nakskov, hvor de blev henvist til sidstepladsen.

Med efterårets resultater i syvkamp kan Flemming Risegaard 10. klasse og Lars-Erik R. Andersen 3. gsa sætte det eftertragtede emblem GØJESKJOLDET i reversen. Om idrætsmærker iøvrigt kan det nævnes, at 123 elever i grundskolen i år har taget et atletikmærke, samt at der blandt gymnasiépigerne er uddelt omkring 30 mærker af forskellig karat.

BADMINTON

Et hold bestående af 4 piger og 4 drenge fra gymnasiet har i Vordingborg spillet badminton mod Solrød Amtsgymnasium og mod det lokale gymnasium. Det blev til sejr i et par enkelte kampe, og selvom holdet sammenlagt tabte, var der dog fremgang at spore.

BASKETBALL

Den 3. november fik skolen besøg af seks officerer i U.S. Marines, som til dagligt gør tjeneste som vagter ved den amerikanske ambassade i København. Skolens basketballhold havde udfordret U.S. Marines - flot skulle det jo lyde. Efter en spændende og underholdende kamp, som skoleholdet vandt 34-30, blev gæsterne vist rundt på skolen, og de blev beværtet med the på humrene og aftensmad ved skolens bord. Mange diple drømmer sikkert stadig om at kunne bytte et stribet slips med blot en enkelt knap fra de imponerende officersuniformer.

Et hold fra 2. g har deltaget i Gymnasieskolernes Basketballturnering ved et stævne i Vordingborg. Efter en sejr på 34-17 over Nykøbing F i den indledende kamp gik vort hold direkte - og uden hvil - til finalekampen. Her slap kræfterne op i sidste periode, og Maribo vandt med 30-23.

Grundskolens hold fra 9. klasse har også været til stævne, og resultaterne fra den indledende runde blev en sejr på 22-6 og et nederlag på 10-12, hvilket ikke rakte til fortsat deltagelse i turneringen.

FODBOLD

Resultater fra kampene i efteråret: 21/9 Herlufsholm-Næstved (hold I) 0-11, (hold II) 2-5; 22/9 Herlufsholm-Sorø (hold I) 0-2, (hold II) 0-3; 28/9 Stenhus- Herlufsholm (hold I) 10-1, (hold II) 6-1; 7/10 Birkerød- Herlufsholm (hold I) 8-1, (hold II) 5-1; 13/10 Vordingborg-herlufsholm (hold I) 4-2, (hold II) 3-3.

Førsteholdets kampe med Sorø, Stenhus og Birkerød havde til følge, at vi sluttede på sidstepladsen uden points i Kostskoleturneringen 1981/82. Fiduspokalen vandtes af Morten Burkø.

GI. Herlovianerne vandt begge efterårets kampe med skoleholdet, den sidste med cifrene 5-0.

Grundskoleholdet fra 9. klasse tabte en træningskamp mod Lundby Skole med 1-7, og i Ekstra-Bladets turnering gik holdet med et nederlag 0-2 til Nøddeskovskolen ud efter første runde.

FÆGTNING

Efteråret har som sædvanligt været en stille periode for fægterne m.h.t. danske stævner, men der har været en del internationale arrangementer med deltagelse af nogle af skolens elever. Katrine Nielsen, 1. sa deltog først i Næstved Fægteklubs eget internationale børnestævne og blev placeret som nr. 3 i pigerækken efter en svensker og en tysker. Dernæst blev hun nr. 1 i B-finalen ved Malmø Fægteklubs internationale ungdomsstævne. Morten Nielsen, 3. my opnåede fine resultater her i efteråret: nr. 1 ved provinsmesterskaberne og ved nordiske mesterskaber nr. 2 (efter en spændende omkamp med nr. 1), her var han endvidere med til at hente mesterskabet hjem på hold - altsammen på junior-sabel. Den tidligere så store interesse blandt skolens elever for fægtning har i de sidste år måtte vige noget for de mange emner der tilbydes eleverne i fritiden. Måske kan det igen styrke interessen at klubben nu får større trænerkapacitet, idet Lone Blinge (tidligere dansk og nordisk top-fægter) har lovet at komme og give lektioner. I hvert fald er det muligt at melde sig til for perioden jul-sommerferie.

HÅNDBOLD

I en håndboldkamp mod Næstved Gymnasium og HF tabte skoleholdet med 19-17.

KARATE

Samtlige 22 begyndere fra i år har været til deres første graduering (til 8. kyu). Alle bestod prøverne, og de må nu bære det blå bælte.

ORIENTERINGSLØB

13 herlovanere tog imod invitationen fra Sorø Akademi til efterårets orienteringsløb den 12. oktober. Ruten i Sorø Sønderkov (Nord) var lagt i overensstemmelse med kravene til et mærkeløb; det betød, at deltagerne, som løb enkeltvis, havde mulighed for at erhverve Skoleorienteringsmærket i guld. Desværre blev der efter reglerne ikke grundlag for at uddele mærker, idet kun tre løbere gennemførte mærkeløbet fejlfrit. Dagens bedste tid opnåede Carsten Smith

1. my. Parløbet i samme rute blev vundet af et 2. g-hold fra Sorø, efter dem fulgte Hanne Fischer + Gerd Forssling 2. sb. det var et meget vanskeligt løb, og det var blevet mørkt før de sidste to herlovanere fandt målet, de nåede ikke bussen hjem, men til gengæld blev de budt til aftenbordet på Akademiet.

VOLLEYBALL

Et hold fra 9. - 10. klasserne var i Karrebæk den 30. nov til volleyballstævne. Med to sejre og et nederlag i den indledende runde gik holdet til semifinalen. Her blev de slået af de senere vindere fra Karrebæk.

SET OG SKET

September

15. Danseundervisning for 6.7.. og nye elever i 8. og 9. starter under ledelse af fru Gerd Fylking.

Indenrigsminister Britta Schall Holberg taler i festsalen.

19. Hr. og fru Bardram forøger familien med en datter.

20. Det svenske TV laver reportage om kostkolen.

21. Træningskamp mod Næstved Gymnasium.

23. Fodboldkamp her mod Sorø.

25. 3. g xyz + 10. kl. på Risø atomstation med Per Jensen, Krarup og Bjørn Christensen.

25.-26. 6. kl. på traditionelt week-endbesøg hos Poul Bentzen.

28. Fodboldkamp med Stenhus.

Oktober

1. Organisationen Up With People orienterer om deres arbejde.

5. Kaptajn Tom Panduro DSB fortæller om »Fra skonnert til superfærge«.

7. Fodboldkamp i Birkerød.

9. Musikaften.

10. Gammel Herlovaner kamp.

15.-24. Efterårsferie.

30. Blebal.

November

3.-4. Elevfotografering.

4. Klappjagt.

9. Vildtaften. Underholdning ved brdr. Moe, Oslo. Statsopera, som sang »Gluntarna«.

14. Næstved Teaterforening opfører i Hallen »Jorden rundt i 80 dage«.

December

2. Journalist Elisabeth Poulsen, Berlingske Tidende, interviewede til »Ung 83«.

3. Komediebal. 2. g opfører Shakespeares »En skærsommernatsdrøm«.

7.-10. Terminsprøver for eksamensklasserne.

10. Forældremøde for 1. a. b + x.

11. Forældremøde for 1. y + z.

17. Juleafslutning på sovesalene.

18. Juleafslutning i kirken.

18.-6. Juleferie.

Januar

8. Forældremøde for hele 2. g.

10.-11. Elevkonsultation for 3. g.

11.-13. Gymnasiepraktikanter følger undervisningen.

14. Troldefest.

19. Orienteringsmøde for aspiranter til 1. g med forældre.

21. 2. g a + z rejser til Paris med Anker og Krarup.

2. g b + x rejser til Rom med hr. og fru Ulrichsen.

22. Gymnasiepraktikanter fra Vor Frue skole følger undervisningen.

22. Forældremøde for 7. og 8. kl.

28. 2. g y rejser til Paris med Elena Daltorn.

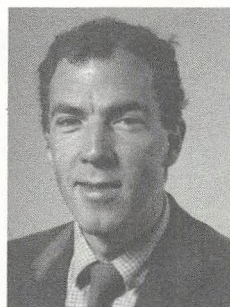
HERLUFSHOLMS LÆRERE 1982-83

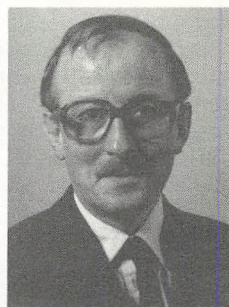
Rektor
Gert Olsen
GO

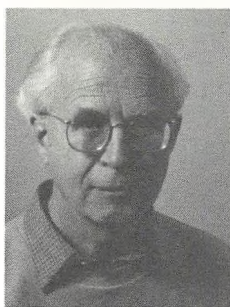
Sekretær
Eva Bardram

Adjunkt
Nils Aarsø
AA

Gym. ovl.
Vagn Andersen
VA

Lektor
Wohlfahrt Andersen
WA

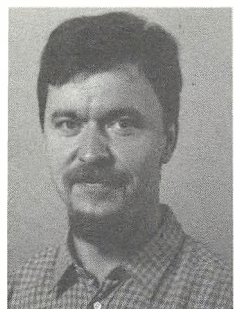
Adjunkt
Lars Bardram
BM

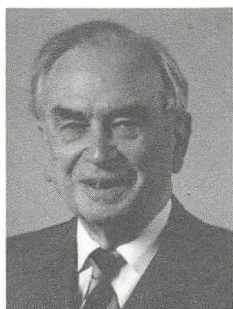
Adjunkt
Carl Bruhn
CB

Lærer
Poul Bentzen
PB

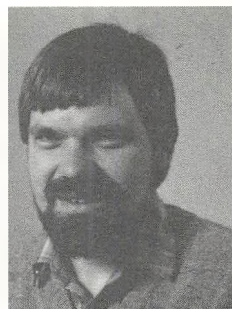
Adjunkt
Hans-Jørn Bentzen
HB

Lektor
Andreas Bossen
BO

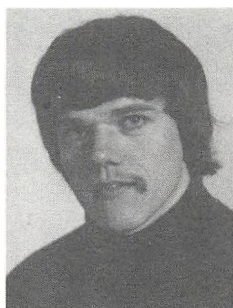
Lærer
Lise Casmose
LC

Adjunkt
Bjørn Christensen
BC

Adjunkt
Karen Fanø
KF

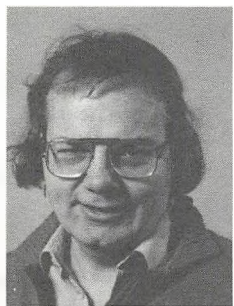
Adjunkt
Hagbard Christensen
HC

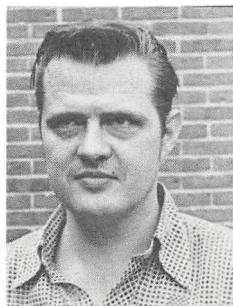
Adjunkt
Elena Daltorn
ED

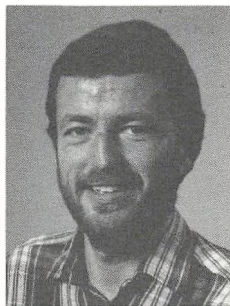
Adjunkt
Anna Sofie Hansen
SH

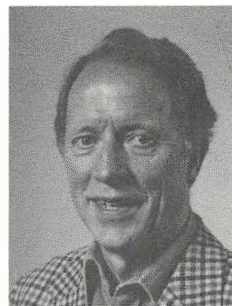
Adjunkt
Hans Hansen
HH

Lærer
Bent Illum
BI

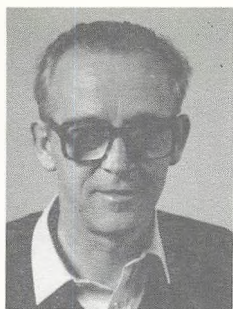
Lærer
Jan Jensen
JJ

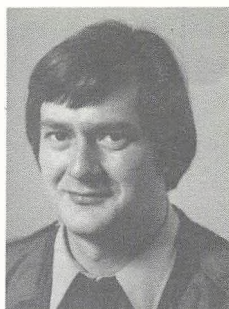
Lektor
Mogens Jensen
MJ

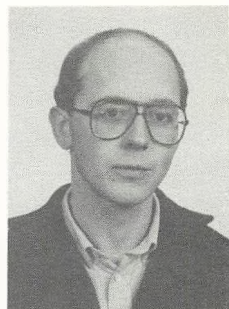
Adjunkt
Per Jensen
PJ

Lektor
B. Normann Jørgensen
NJ

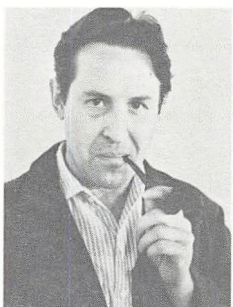
Adjunkt
S. Krarup-Christensen
KC

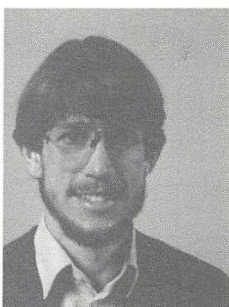
Adjunkt
Niels C. Koefoed
NK

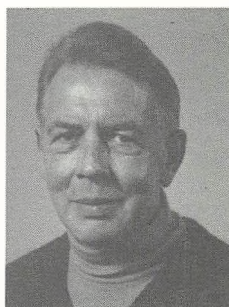
Adjunkt
Jens Krogh-Madsen
KM

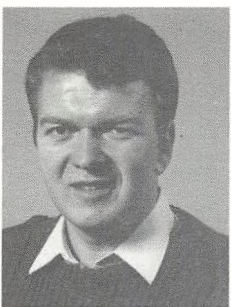
Kunstmaler
Ole Vincent Larsen
VL

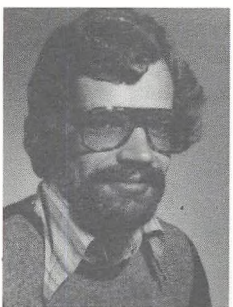
Lærer
Bjarne Levin
BL

Lektor
Carsten Levinsen
CL

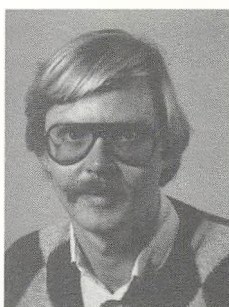
Lærer
Sten Løth
SL

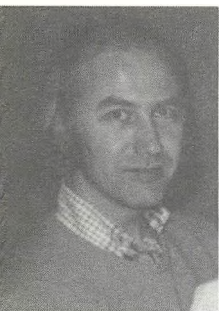
Lærer
Jørgen Løwe
JL

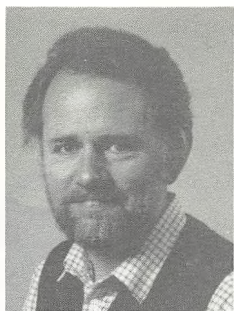
Adjunkt
Erik Anker Nielsen
AN

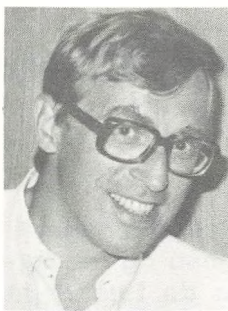
Adjunkt
J. Hvidtfelt Nielsen
HN

Adjunkt
Louis Nielsen
LN

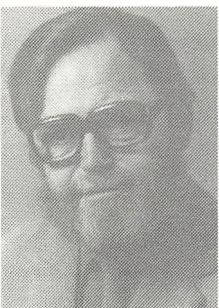
Lektor
Mads Nielsen
MN

Sognepræst
Tom Nielsen
TN

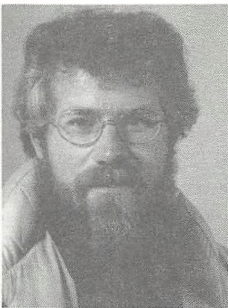
Lærer
Mogens Niss
NI

Lektor
Kristian Olsen
KO

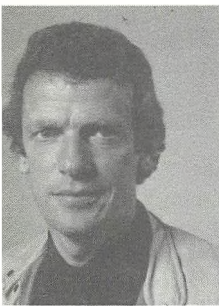
Adjunkt
Marianne Olsen
MO

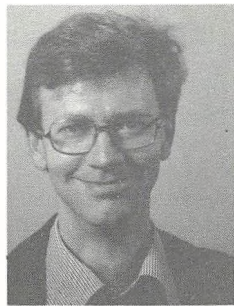
Adjunkt
Ole Petersen
OP

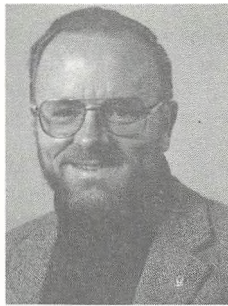
Lærer
Aja Steffensen
ST

Adjunkt
Jens Trandum
JT

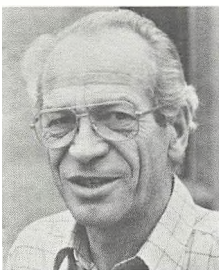
Adjunkt
Niels Ulricsen
NU

Lærer
Bent Zwergius
BZ

Gym. ovl.
Gudrun Aamodt
GA

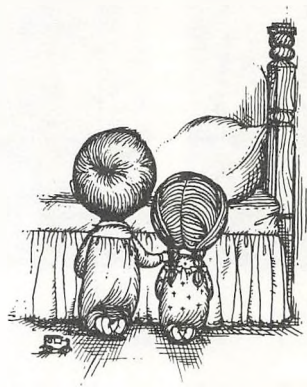

Gym. ovl.
Tage Aamodt
TA

MERE OM KÆRLIGHED

Helle Slottved

»Vil man en dag tale om generationen uden tro, håb og kærlighed? Og vil man da tænke på os? Eller på vores børn?« spørger artiklens forfatter - dilemmor - i sin meget personlige reaktion på sidste nummer af Kontakt.

Joan Walsh Anglund: Christmas is a blessed time . . . of love.

KONTAKT bragte i sidste nummer, under overskriften KÆRLIGHED, uddrag fra årets studentereksamenstil om emnet. Det var snurrig læsning og på sine steder kongelig morskab. Men var det KÆRLIGHED det handlede om?

En ældre veninde sagde for nogen tid siden til mig: - Kærlighed er i virkeligheden ikke i kurs i dag. Og det kan såmuligvis være derfor man som læser syntes man i nogen grad blev spist af med stene for brød.

For hvad er kærlighed? - Kærlighed er, som en fransk dominikanermunk skrev engang, - OGSÅ lidelse. Det vidste foregående slægter mere om end vi i dag, der først og fremmest mener, at det er os der skal ordne det hele. Kan vi måske ikke flyve til månen! Nå. Så kom ikke her og tal til os om at vi skal gå på jorden selvom den er gloende. Eller for den sags skyld iskold. Men begge dele er uløseligt forbundet med livets grundtema, der som Chaplin siger, et sted i sine erindringer, er Konflikt og Smerte. Og der gælder ikke særlige regler for kærligheden, selvom vi lever i en verden, der mere end nogensinde forsøger at bilde os det ind.

Jeg har derfor for min egen part, og i min søgen efter forståelse af begrebet kærlighed, foretrukket at gå et godt stykke tilbage, fremfor at begynde min tidsregning ved Friederich Engels og Hanne Reintoft. »Engels er ikke nået så langt som Hanne Reintoft i sin tænkning«, skriver en af studenterne. Næh, det skal såmænd nok pas-

se, og spørgsmålet er, om han overhovedet er nået ret langt. Bliver han ikke i nogen grad, som vi børn af det tyvende århundrede, stikkende i det materielle?

Det første jeg stødte på var »verdens bedste bog«. Biblen. Ah! skal vi nu trækkes med den igen? Ja, for der er intet nyt under solen og den er god nok til at slå det fast. Kærlighed er stærk som Døden, står der i Højsangen. Og i Det ny Testamente: Gud er kærlighed.

Men jeg mødte også en anden bog, KÆRLIGHEDENS GERNINGER, af Søren Kierkegaard, og i den fandt jeg i én lille sætning stof til megen eftertanke:

Den kærlige forudsætter bestandigt at kærligheden er tilstede.

For hvad er det egentlig han taler om, Kierkegaard? Han taler om TROEN som nødvendig forudsætning for kærligheden. Nå, men hvis man nu ikke er »gudelig«, hvis man ikke tror på Gud? Ja, så kan man gå til vor tids præsteskab, psykoanalysen, for der siges det endnu engang. Der siges endda mere, og smukt og vægtigt af Erich Fromm i KUNSTEN AT ELSKE:

At have tro kræver MOD. Man må være i stand til at tage en risiko og villig til at bære smerte og skuffelse. Den, der anser tryghed og sikkerhed for det højeste i livet, kan ikke have tro. (!!) Den, der lukker sig selv inde i et forsvarssystem, hvor afstandtagende besidderglæde er midlet til sikkerhed, gør sig selv til en fange. At blive elsket og at elske forud-

sætter mod, nemlig modet til at anse be-
stemte værdier for vigtigere end alle andre
og til at sætte alt på spil for disse værdier.
Er der nogen, der på nuværende tidspunkt
er i tvivl om, hvad kærlighed er, så skal jeg
sige det ligeud. Kærlighed er krig. Derfor er
det ikke tilfældigt, når man kan søge støtte
for Erich Fromm's ord, hos en af vor tids
største krigere, der efter sigende satte føl-
gende som motto for sine unge år:

*He either fears his fate too much
Who fears to put it to the touch
To win or lose it all.*

Hvem citatet i øvrigt er af, skal jeg ikke kun-
ne sige, men at Churchill - for det er jo na-
turligvis ham - var præget afgørende af det
også i forhold til sin Clementine, kan ingen,
der har læst bogen om hende, skrevet af
datteren Mary, være i tvivl om. Der er gen-
givet utallige af forældrenes breve til hinan-
den og Churchill siger et sted ligeud til Cle-
mentine, at hans største skat er hendes
kærlighed. Man kan ikke lade være med at
tænke det. Hvor meget har vi ikke allesam-
men at takke hende for! Uden hende, hvor
havde da Churchill været, og dermed alle
os i hele den vestlige verden?

En ung pige skrev for nylig til mig noget om
»risikoen for at blive forladt og stå der med
alle sine følelser, planer og gode hensigter
og være tilovers . . .« og jeg forstår hende
godt. Der er nogenlunde en skæbne »værre
end døden« og den er tit tilfaldet kvinder.
Om den endnu tiere er overgået manden
skal jeg ikke kunne sige, men jeg har hos
den kloge Edith Rode fundet noget, der si-
ger lidt om, hvorfor det er så svært at være
kvinde i et kærlighedsforhold. Hun skriver i
sin lille bog LIVSKUNST UDEN FILOSOFI:
*Min følelse holder med kvinden, fordi jeg fø-
ler som en kvinde. Jeg ved, hvad de mener,
selv når de ikke forstår at udtrykke det. Lige-
som vi er mere sejlivede end mændene, er vi
også mere sejlivede i vort følelsesliv. Vi har
så svært ved at slippe drømmen eller idealet,
eller hvad De nu vil kalde det. Vi bliver så
grusomt skuffede. Husk, vi blev båret så højt
af elskoven - det var så hårdt at falde! Der
var noget med, at vi skulle bæres på hæn-
der. - Jamen vi kom til at slæbe fragtvognen.
Vor elskede pålagde os svære byrder, og
forelskede sig også i det lette kavalleri. En-
gang var alt, hvad vi sagde og gjorde, så rig-*

*tigt, at noget lignende aldrig var sagt og
gjort før. Og så vendte det sig og blev helt
forkert. - DET ER VORES SKYLD, AT JEPPE
DRIKKER.*

Ak ja, hvilken kvinde kan ikke nikke genken-
dende til lidt af det? Var der noget så for-
førende, som at være genstand for man-
dens tilbedelse? Men at vågne op til hver-
dagen, noget så SVÆRT?

Hvad råder hun os da til, den kloge kone
Edith?

*Bebrejdelser! Har de nogensinde hjulpet
nogen til noget? Nej, jeg kan fortælle Dem
sejrens hemmelighed. (Mark you that. Edith
er også kriger!)*

*Man skal luge i sig selv, det kommer der er-
kendelse ud af, og af den erkendelse bliver
man en personlighed. Og man skal TIE, ikke
surt og trist og langmodigt. Men muntert og
uden anklage. Den, der kan tie, uden demon-
stration, vil altid vinde.*

Men det bedste for kvinden er alligevel at
blive gift med Alfred Hitchcock. Eller en, der
ligner ham til forveksling. I det mindste in-
deni. Alfred siger:

*Kærlighed er et spørgsmål om KONCEN-
TRATION. Jeg selv kunne da aldrig så meget
som drømme om at se på andre, end min
egen dejlige Emma.*

Nu er Alfred død. Det kan man godt være
lidt ked af, på det samlede kvindekøns veg-
ne.

Men for nu at vende lidt tilbage til det med
at luge. Det er måske fuldstændig onsonst.
Man er blevet gift med Otello, og så bliver
man slået ihjel. Eller med Leontes fra The
Winter's Tale, der nøjes med at putte en i
fængsel. Der kan man så til gengæld teore-
tisk set sidde og vansmægte i tyve år, om
ikke det var for en behjertet medsøster, der
holder en i live til angerens og ruelsens øje-
blik oprinder for samme Leontes

Men så er man i hvert fald også godt tos-
set, om man ser til hans side når det sker.
Og det er hun, Hermione, stykkets levende
Desdemonia, og da prøvelsens tyve år er
omme - eller var det kun tolv? Jeg har
glemt det nu - vender hun tilbage til sin
grumme husbond, for hvem det i parentes
bemærket også er lykkedes at gøre hende
barnløs, i hvert fald for så vidt, fuld af tilgi-
velse og ømhed.

Hun er ikke bare tosset. Hun må være gal! Men kan man være rigtig klog uden gal-skab? Shakespeare syntes ikke at mene det. Og han har et skarpt blik for hvad der sker, når kærligheden pludselig ikke længe-re formår at bygge bro over den aldrig standende strid mellem mandens og kvin-dens verden. Krigen mellem Oberon og Ti-tania i EN SKÆRSOMMERNATSDRØM, medfører som bekendt og mildt sagt, det rene kaos.

Vi ler, når vi ser det, og det er også men-ingen. Vi skal bare ikke glemme, at lat-teren, som al stor humor, er født af alvor. Kun kærlighed kan bygge bro mellem køn-nene, og uden denne kærlighed er livet FORFÆRDELIGT!

Alligevel synes det at være det, det moder-ne angstprægede - og selvretfærdige og selvmedlidende - menneske synes at fore-trække. Det er ikke bare forfærdeligt. Det er uhyggeligt. Fordi det til syvende og sidst også er naturstridigt.

Hos Blicher tales der, om den største sorg, det er at miste den man har kær. Men det er ikke den største sorg. Den største sorg

er slet ikke at have nogen kær. Det det gælder om er, at elske. Så skal man så-mænd også nok en dag nå til at blive els-ke. Og det er jo det vi så gerne vil, alle-sammen, hvorfor skjule det. Men man må vide at tage tingene i den rigtige rækkeføl-ge. Der er vel ingen der smører brød på smørret for at få smørrebrød. Men det er al-mindelig anvendt og tilsyneladende en a-nerkendt fremgangsmåde i kærlighedslivet. Hvorfor man da også her som hisset kan være sikker på i det mindste én ting. Man får fedtede fingre, og det er noget værre rod.

Kæmp for alt hvad du har kært. Ja, og med det in mente, at du kan risikere at dø af det. For Kærligheden fås, som alt af virkelig værdi i denne verden, kun til højeste pris. Det vil sige med livet som indsats. Hvad man skal sørge for, inden man kaster sig ud i kampen er, at man har truffet sit valg. Og at man er fast besluttet på at holde fast ved det. Dertil kræves modenhed. Ak ja, livet er ikke så ligetil. For hvordan være moden, før man er det? Men man kan jo altid forsøge at blive det. I tro, håb og KÆRLIGHED.

hus-K-alenderen

Januar

Onsd. d. 19. Orientering 1.g aspiranter.
Fred. d. 21. - fred. d. 28. 2.a. 2.z + AN og KC til Paris. 2.b. 2.x + NU og HU til Rom.
Fred. d. 28. - fred. d. 4. 2.y+ED til Paris.
Fred. d. 28. - mand. d. 31. Rejseseek-end.

Februar

Lørd. d. 5. Forældremøde 9.-10. kl.
Fred. d. 11. - mand. d. 14. Rejseseek-end.
Onsd. d. 16. - lørd. d. 19. 10. kl. 1.g-tyskhold + BM og EB til Berlin.
Fred. d. 25. - mand. d. 28. Rejseseek-end.

Marts

Fred. d. 4. 1.-3.g karakter.
Lørd. d. 5. Gøyebal, forældre 9. kl.
Fred. d. 11. - mand. d. 14. Rejseseek-end.
Tirsd. d. 15. - lørd. d. 19. Terminsprøver.
Torsd. d. 24. 6.-10. kl. karakter.
Lørd. d. 26. kl. 12,00 - tirsd. d. 5. apr. Påskeferie.
Sønd. d. 27. Konfirmation.

April

Fred. d. 15. - mand. d. 18. Rejseseek-end.
Fred. d. 29. - sønd. d. 1. maj Rejseseek-end.

Maj

Mand. d. 2. - fred. d. 6. Skr. afgangsprøver.
Onsd. d. 4. 3.g sidste skoledag.
Mand. d. 9. - fred. d. 13. Skr. studentereksa-men.
Onsd. d. 11. - sønd. d. 15. Rejseseek-end (÷ 3.g).
Sønd. d. 22. - mand. d. 23. Pinseferie.

Fastsættelse af fridage og prøvedage i maj-juni sker først når de offentlige eksamens-datoer foreligger.
Translokation og sommerferie 6. 7. 8. kl. lørd. d. 11. juni. Demission for eksamens-klasser onsd. d. 15. juni.

